хвърля отгоре му, драще го, мяучи! Брани се старецътъ, мжчи се да бѣга — сили нѣма... Вика — гласътъ му пресѣкналъ, не може да вика.

Събуди се Митко, по-голѣмиятъ калфа, заслуша, старецътъ хърка, стене, и въ съня си ръмжи:

— Мр.. мр.. мр..

Скочи Митко, разбута стареца. Той скочи цѣлиятъ потъналъ въ поть и завика:

— Дръжте я!.. Дръжте я!..

— Кого, дѣдо, кого? — запита момчето.

Дѣдо Симо се сепна, събуди се... Седна, запуши лулата и съ разширени отъ страхъ очи разказа за котката, какъ се явила миналата нощь и какъ я сънувà сега...

Митко каза: Другитѣ момчета виждали котка да скита изъ полето и изъ между тухлитѣ, но не вѣрвамъ да е сжщата котка. Нали самитѣ ние я заровихме!

— Тя е, сжщата е, — повтаряше старецътъ и клатѣше тжжно глава. — Вампирясала е!.. Вампирясала!.. Животинче, а пъкъ живо го заровихме!.. Голѣмъ грѣхъ сторихме!

Зазори се. Другитѣ момчета още спѣха. Дѣдо Симо и Митко взеха лопатитѣ и отидоха подъ върбата. Разровиха дупката. Калфата се отдръпна уплашенъ, старецътъ залитна замаянъ... Торбата бѣше тамъ, но праздна, котката я нѣмаше...

— Ето, вампирясала е! — простена тжжно старецътъ.

(Следва въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ

ГАТАНКА

Бѣла, бѣла премѣна
по полето, въ балкана —
осланила цвѣтята
и сковала рѣката.
Вредъ застила полека,
всѣка селска пжтека,
вредъ застила съсъ бѣло
всѣка кжща и село.
Що е то?

Атанасъ Душковъ